

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
สภาวะของเราเกิดจากภavanaทั้งนั้น

ก่อนจ้งหัน

การอบรมพระผมไม่ค่อยมีนะ เพราะงานยุ่งมากต่อมาก และประกอบกับธาตุขันธ์ชราลงทุกวันๆ การอบรมพระจะให้เหมือนแต่ก่อนไม่ได้แล้ว ก็ต้องฟังแทรกกันไปอย่างนี้ ซึ่งเราไม่เคย การอบรมพระต้องเป็นพระล้วนๆ การสอนประชาชนก็ประชาชนล้วนๆ ไม่เข้ามาคละเคล้ากัน อันนี้จำเป็นก็ต้องมาคละเคล้ากันอยู่นั้นแหละ คือการสอนพระ หน้าที่ของพระ งานของพระ เป็นอีกอย่างหนึ่ง ประชาชนเป็นอีกอย่างหนึ่ง ผิดกัน การสอนจึงต้องสอนแยกสอนแยะ เวลาสอนพระก็เป็นเรื่องงานของพระล้วนๆ ไปเลย สอนประชาชนก็เป็นงานของประชาชนไป นี้ปรกติไม่เคยสอนคละเคล้ากัน สอนแบ่งสัดส่วน แต่มีมันก็จำเป็นจะว่าไง เพราะไม่มีเวลาที่จะสอนก็ต้องสอนเวลานี้

ให้แยกเอา เรื่องอรรถธรรมไม่นิยมว่าเป็นหญิงเป็นชาย นักบวช ฆราวาส ความผิดถูกชั่วดีไม่เลือก ใครทำถูกถูก ใครทำดีดีทั้งนั้นแหละ ให้แยกแยะออกไปปฏิบัติตามหน้าที่ของตนก็แล้วกัน การปฏิบัติของพระนี่ให้เข้มแข็งนะ อย่าอ่อน อ่อนไม่ได้ ผมนี่สลดสังเวชเดินไปไหนๆ เห็นพระหัวโล้นๆ ด้วยกัน จนมองดูหน้ากันไม่ได้ พูดให้ชัดเจนอย่างนี้เลย ผู้รักษารักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน เทิดทูนพระพุทธเจ้าคือพระธรรมวินัยสุดหัวใจๆ แล้วไปเห็นแก่งๆ ก้างๆ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าต่อหน้าต่อตาไปด้วยการล่วงเกินธรรมวินัยไม่สนใจ กลายเป็นพระหน้าด้านๆ นี่สลดสังเวชนะ

ทุกวันนี้มีหรือไม่มีเมืองไทยเรานี้แหละ หรือว่าหลงตามันหาเรื่องอูตรีเทรอ เรียนมาด้วยกัน ตามีด้วยกัน หูมีด้วยกัน ใจมีด้วยกัน ทำไมจะไม่รู้ผิดถูกชั่วดี มันควรจะคิดนะพระเรานะ นำอายุมากนะพระเราเวลานี้ ชายหน้าชายตาคือพระเรานี้ ชายมากที่สุดเลย เยื่อหุ้มจงหองก็ไม่มีใครเกินพระ ใครจะไปแตะเขาก็ไม่กล้าแตะเขาเห็นผ้าเหลือง ยิ่งสนุกกะชิสนุกวางตน โอ้อ่าฟูฟ่า นี่ละพระเราเลวที่สุดเดี๋ยวนี้ละ บวชมาชำระกิเลส เดี่ยวนี้เข้ามาสั่งสมกิเลสทั้งนั้นละ อาศัยศาสนาเป็นเขียงเหยียบขึ้นๆ กิเลสตัวพองตัวนั้นแหละมันเหยียบขึ้นๆ จนจะมองไม่ได้ละ

ขอให้ท่านทั้งหลายทุกองค์พิจารณาให้ดีนะ การเทศน์สอนนี้สอนทั่วๆ ไป นับแต่ผมไปด้วย ผมก็ปฏิบัติมาตลอด ก็สอนมาตามอรรถตามธรรมที่ได้เรียนและปฏิบัติมา เพื่อท่านผู้ฟังทั้งหลายจะได้นำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ อย่าเร่งๆ ร่อนๆ โลเลโลกเลกนะ เวลานี้มองดูพระเรา มองเด็กเป็นอย่างหนึ่ง มองหมาเป็นอย่างหนึ่ง มองคนทั่วๆ ไปเป็นอย่าง

หนึ่ง พอมามองพระเท่านั้นสะดุดตาสะดุดใจไม่ยอมมอง มองดูไม่ทั่วหน้า ก็ผ้าเหลืองๆ มันเพศเดียวกันนี่นะ ผู้หนึ่งรักษาเข้มงวดกวดขันแทบเป็นแทบตาย เทิดทูนพระพุทธเจ้า โดยปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยอย่างสุดหัวใจ แล้วพวกหนึ่งมาเหยียบย่ำหัวพระพุทธเจ้าต่อหน้าต่อตาโดยการล่วงเกินธรรมวินัยไม่มีละอายบาปเลยบ้างนี่ นี่ละมันน่าสลดสังเวช ขอให้ท่านทั้งหลายเอาไปคิด

ศาสนาสอนคนนะ ถ้าสอนพระไม่ได้จะสอนใคร พระเป็นผู้ที่จะสอนประชาชน แล้วสอนตัวไม่ได้ ยิ่งเลวลงๆ จะเอาอะไรไปสอนเขา มันก็เลวกว่าเขาละซิ จากเลวกว่าเขาก็เลวกว่าหมาไปอีกพระเรานะ มีเยอะนะ ขอให้พิจารณาทุกองค์ๆ สอนทั่วๆ ไป เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาชะมาล้าง เพราะพวกเรานี้พวกสกปรก พวกหมาขี้เรื้อน หาความดีติดตัวแทบไม่มีในเพศของเราเวลานี้ มีแต่ความเลอะๆ เทอะๆ มองไปขวางตาทันทีๆ ก็ธรรมวินัยมีอยู่เรียนมาด้วยกัน อะไรขัดกับธรรมกับวินัยคือองค์ศาสนา ก็รู้เองๆ

นี่ละที่ดูกันไม่ได้เวลานี้ เลอะเทอะมากเชียวพระเราทั่วประเทศไทย มันเป็นบ้าเรื่องยศ อันนี้ละสำคัญมาก อู๊ย พระเป็นบ้ายศสมัยปัจจุบันนี้ มันเป็นบ้าเอาอะไรนักหนา ตั้งชื่อตั้งนามขึ้นที่ไหนๆ ตั้งได้ๆ เมื่อวานนี้ก็ได้พูดถึงเรื่องยศ เพราะมันเลวมากจริงๆ เดียวนี้พระเรา มันน่าพูดก็ต้องพูดบ้างซิ คนอื่นเขาไม่กล้าพูดแหละ หลวงตาบัวนี่เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาพูดผิดไปตรงไหน ผู้ทำไม่ผิดหรือ ผู้ทำมันผิดมากกว่าผู้สอนเพื่อแก้ไขต่างหากนี่นะ จะมาว่าทางนี้ผิดหรือ ผู้ทำมันผิดนี่ สอนเรื่องผิดให้แก้ไขตัดแปลงแล้วเป็นความผิดที่ตรงไหน พระพุทธเจ้าสอนโลกแบบนี้เหมือนกัน สอนผู้ที่ผิดให้ถูก สอนผู้ที่ถูกแล้วให้ส่งเสริมตัวขึ้นให้ดีๆ ท่านสอนอย่างนั้น นี่ธรรมก็มาสอนแบบเดียวกัน ผิดกันที่ตรงไหน

มันน่าสลดสังเวชนะพระเราเวลานี้ ยิ่งหนาขึ้นทุกวันๆ เขาเข้ามาในวัดแทนที่จะนำกราบนำไหว้ เคารพบูชา กลับเป็นส้วมเป็นถ่านในวัดในวาไปหมดแล้วนี่ น่าทุเรศจริงๆ เอาไปพิจารณาทุกองค์ๆ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเอามาประกาศ อย่าพากันเหยียบย่ำทำลายหัวพระพุทธเจ้า คือธรรมคือวินัยนั่นละคือหัวพระพุทธเจ้าองค์ศาสนาแท้ การล่วงเกินธรรมวินัยนี่คือเหยียบหัวพระพุทธเจ้านั้นแหละ ให้พากันพินิจพิจารณานะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตาครับ **คนแรก**

ผมพิจารณาอสุภะไม่ว่าจะพิจารณาคนอื่น หรือพิจารณาให้อยู่ในกายตัวเอง ระหว่างพิจารณาจะเกิดความสงบนิ่งมากภายในใจ ภาพนั้นจะชัดขึ้นนิ่งขึ้น แต่สุดท้ายก็มีแสงสว่างมาแทนที่ ภาพนั้นคลายหายไปหมดโดยที่เราไม่ได้ตั้งใจ ความปวดก็หายวับไปในขณะนั้น

ไม่ว่าจะกำหนดให้เป็นคนอื่นหรือตัวเอง ผลก็เป็นเช่นกันหมด ในขณะที่ผมได้คิดว่า ไม่ว่าเราจะกำหนดพิจารณาสิ่งใดตามแนวทางนี้ย่อมจะปรากฏผลเช่นเดิม กราบเรียนถามหลวงตาว่าผมพิจารณาเช่นนี้ถูกหรือไม่ และควรทำอย่างไรต่อไปครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง (จาก อัสสะชา)

หลวงตา ถูกต้องแล้ว ที่พิจารณานี้เรียกว่าถูกต้องแล้ว ถ้าชำนาญเข้าไปมันยิ่งรวดเร็วไปๆ ให้พิจารณาอย่างนั้นละ ที่จะปฏิบัติต่อสิ่งนี้มันหากบอกในตัวเหตุของมันเวลาพิจารณา สภาพอันนี้มันจะเปลี่ยนของมันๆ เราก็พิจารณาไปตามมันเรื่อยๆ ต่อไปสภาพนี้หายเงิบเลยหมด แน่ๆ แต่เราไม่พูดล่วงหน้าผู้ปฏิบัติจะคาดคะเน เสีย ไม่ถูก ให้เป็นขึ้นปัจจุบันๆ เพราะฉะนั้นการเทศน์ธรรมะต้องได้ระวัง คือไปบอกไว้ล่วงหน้าไม่ได้ ให้ไปโดนตัวเอง ตัวเองไปโดนเอง แน่ๆ เวลาเป็นผู้แนะนำไว้ก่อนมันไปหมายอย่างละเอียดไม่รู้ตัวนะ จึงต้องระวังๆ เออว่าไป

ผู้กำกับ คนที่ ๒

กำหนดพุทโธเมื่อจิตรวมไม่มีตัวตน รู้แค่หายุติจิตให้นิ่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ จิตจะพุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว มีครั้งหนึ่งเห็นพระยืนอยู่กลางป่า จิตพุ่งผ่านร่างพระท่านไปเห็นเป็นโครงกระดูก รู้สึกกลัวเลยถอนสมาธิ เป็นเพราะอะไรแล้วจะต้องปฏิบัติอย่างไรต่อไปครับ

หลวงตา พิจารณากระดูกมันจะเป็นอะไร พิจารณาต่อไปซิ ถอนออกมาอะไร หรือว่ากลัวหรือ กลัวอะไร เจ้าของก็มีกระดูกกลัวหาอะไร พิจารณากระดูก เจ้าของก็กระดูกวิ่งเข้ามาหาตัวเองเพราะกลัวนั้น แล้วกระดูกในตัวไม่กลัวหรือ มันจะเป็นอะไรก็พิจารณาไปซิ จิตไม่เคยตาย ให้มันถึงเหตุถึงผลกันมันถึงได้ความออกมา แค่นั้นละไม่อธิบายมาก

ผู้กำกับ คนที่ ๓

หลานกำหนดลมหายใจเข้าออก บริกรรมพุทโธ หลังจากเดินจงกรมเสร็จแล้ว ให้นั่งสมาธิต่อ จิตใจก็มีความสงบดี หลังจากออกจากสมาธิแล้ว หลานเอนตัวลงนอนเพื่อพักผ่อน พอหลับตากำหนดพุทโธได้ไม่นาน มีความรู้สึกที่จิตใจของหลานเพื่อยมากและความรู้สึกค่อยๆ หายไป กำหนดสติแทบไม่ได้ เหมือนหลานหมุนเข้าไปในอีกมิติหนึ่ง คล้ายมุดเข้าไปในโพรงที่แคบมาก สติสัมปชัญญะเกือบจะหมดไป ตัวจิตก็จุกคิดขึ้นว่า นี่แหละอาการของคนจะตาย

หลานก็พูดกับตัวเองว่า ถ้าจะตายจริงก็อยากลองดูว่าจะเป็นยังไง แล้วอีกจิตหนึ่งก็คิดสวนว่า อย่าเพิ่งดีกว่าเราทำบุญมากพอแล้วหรือที่จะตาย หลานเองก็พยายามฝืนให้สติกลับมาดังเดิม โดยบริกรรมพุทโธให้ถี่ขึ้น จนถึงความรู้สึกและสติกลับมาดังเดิม แต่ขณะที่สู้กันอยู่นั้น เหมือนร่างกายถูกดูดดึงอยู่ตลอดเวลาให้เข้าไปในช่องแคบๆ อันนั้น สู้กันอยู่พักใหญ่ทีเดียวกว่าจะรังสติกับกายที่จะหลุดเข้าไปในช่องแคบๆ นั้นออกมาได้ หลานอยาก

กราบเรียนถามว่าเป็นอาการที่จิตกับกายจะแยกออกจากกันหรือเปล่าครับ หรือขาดสติไปในขณะนั้น

หลวงตา ชี้แจงตอบ มันเป็นกิริยาของการภาวนา แล้วแต่มันจะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง จะตามไปบอกไปสอนทุกแง่ทุกมุมไม่ถูก ให้มันเป็นของมันไป เรียนรู้กันไป กับกิริยาของตนเองที่แสดงออกนั้นแหละเหมาะ อันนี้ยังไม่ใช้วิสัยที่จะถามครูบาอาจารย์ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ตอบให้ มันเป็นอาการของจิต เหมือนนักมวยเขาค่อยกัน ลวดลายเป็นยังไงๆ เขาไม่คำนึงเวลานั้น อันนี้ก็เหมือนกันเวลาเข้าพิจารณามันจะมีอาการแปลกๆ ต่างๆ เราจะเอามาถามครูบาอาจารย์ไม่ถูก มันหากเป็นเครื่องสอนในตัวนั้นแหละ อันนี้ไม่ตอบให้ ผ่านไป ให้พิจารณาตามที่เคยพิจารณา เขาภาวนาพุทโธหรือลมหายใจ (บริกรรมพุทโธครับ) เออ อย่าปล่อยอันนี้ก็แล้วกัน ให้อยู่กับความรู้ณะ ใจเป็นนักรู้ เอาพุทโธมาติดปั๊บ ความรู้ก็อยู่กับที่นั่น ตั้งตัวได้ เอาตรงนี้อ่าปล่อยตรงนี้ อาการแสดงเหล่านั้นมันไม่แน่ละ มันจะเปลี่ยนของมันไปเรื่อยๆ พิจารณาเท่าไรยิ่งละเอียดมันยิ่งเปลี่ยนของมันพรรณาน่าไม่จบ หลักใหญ่อยู่ตรงนี้

ผู้กำกับ คนที่ ๔

ผมเคยฝึกนั่งสมาธิโดยใช้คำบริกรรมว่าพุทโธมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กครับ แต่เดี๋ยวนี้เวลานั่งสมาธิแล้วกลายเป็นว่าไม่มีคำบริกรรม รู้สึกแต่ว่ามีลมหายใจผ่านเข้าไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย และบางทีก็หายไปเฉยๆ ทำอย่างนี้ผิดหรือเปล่าครับ (จาก บัลลย)

หลวงตา เอ้อ ตอบลำบากเหมือนกันนะ มันจะปล่อยก็ให้มันปล่อยของมันเอง อย่าไปรวนร่อย่างนี้ ถ้ามันจะปล่อยก็รู้มันว่าปล่อย เช่นอย่างที่ว่ากำหนดพุทโธๆ ติดกันตลอดไม่ให้เปลวเลย เวลามันเต็มทีของมันแล้วพุทโธกำหนดไม่ออกเลย หมด นั้นให้มันเห็นอย่างนั้นซิ เอ้ นี่พุทโธทำไมติดกันมากับจิตนี้ ที่นี้ทำไมพุทโธไม่มีปรากฏ กำหนดเท่าไรก็ไม่ออก หายเงิบ เหลือแต่ความรู้ เอาสติจับกับความรู้ นั้น จับความรู้ ที่นี้พอความรู้มันได้จ้งหวะแล้วมันเคลื่อนออกมา พุทโธจับปั๊บเข้าไปเลย นี่ละเป็นบทเรียนในตัวเองสอนตัวเอง พิจารณาตัวเองซิ จะให้ไปบอกทุกแง่ทุกมุมไม่เหมาะแหละ การภาวนามันเหมือนเขาค่อยมวย จะมาเพลงไหนๆ มันจะรับกันปัจจุบันๆ ระหว่างนักมวยทั้งสอง อันนี้ระหว่างกิเลสกับธรรมมันจะพืดกันอยู่ในนั้นแหละ เอาเท่านั้นแหละ

ผู้กำกับ คนที่ ๕

ลูกภาวนาพุทโธมาตลอด จนกระทั่งจิตสงบพอดี ทำให้อยู่สบายไม่เดือดร้อนกับสิ่งต่างๆ มากนัก ลูกพิจารณาว่าเป็นความว่างหรือ ขณะพิจารณาความว่างจิตมีสติ สมาธิพอดี พิจารณาสักครูเหมือนกับธรรมไหลไปเอง พิจารณาเอง โดยลูกไม่ได้กำหนด เป็นแต่

เพียงรูเท่านั้น สภาวะอย่างนี้จะเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนจิตบอกว่าพอแล้ว เวลานี้ลูกภาวนาพุทธโธ และกำหนดตสุภาะไปเรื่อย ๆ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กราบเรียนถามพระหลวงตาว่า จะต้องพิจารณา หรือกำหนดอย่างไรอีก เวลานี้ลูกเหมือนนอนรอตายอยู่อย่างนั้นเอง

หลวงตา พิจารณาอีก ก็มันมีอยู่กับตัวจะไม่เห็นได้ยังงิอสุภาะ อยู่ในตัวนั้นมันอยู่ในตัวทำไมไม่เห็น เอา พิจารณาลงไป ของมีอยู่ไม่เห็นได้หรือ พระพุทธเจ้าสอนของมีอยู่ทั้งนั้น เอาเท่านั้นละไม่พูดมาก

ผู้กำกับ คนที่ ๖ ปัญหาเรื่องวิทยุมีคลื่นอื่นแทรก

ตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วลูกไม่สามารถเปิดฟังวิทยุ 103.25 ของหลวงตาได้เลยคะ จะมีคลื่นอื่นแทรกทับคลื่นของหลวงตาตลอด ครอบคลุมฟังธรรมะของหลวงตาไม่ได้เลยคะ เสียงคลื่นที่แทรกมาเป็นเสียงพระที่อื่นเทศน์ เล่าชาดกบ้าง เทศน์เสียงเนิบๆ บ้าง เปิดเพลงบ้าง ลูกอยากให้คณะลูกศิษย์ที่รับผิดชอบช่วยตรวจสอบและช่วยกันแก้ไข เพราะเข้าใจว่ามีพวกมารมากลั่นแกล้งไม่ให้สาธุชนฟังธรรมจากหลวงตาได้คะ พวกนี้มาก็ดขวางธรรมพระพุทธเจ้า แล้วเมื่อไหร่พวกนี้จะได้รู้เห็นธรรมะคะ ลูกเข้าใจว่าพวกนี้บาปหนักมากที่กีดขวางธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ให้ออกเป็นประโยชน์ต่อโลก

หลวงตา อันนี้กองทัพเทวทัตให้รู้เอา มหาโจรมันแทรกโน้นแทรกนี้ตลอดแหละ ไม่แทรกนี้ก็แทรกอย่างอื่นมาตลอดไม่เคยละ แทรกมาอย่างนี้ละ นิมมหาโจรมันไม่กล้าออกหน้าออกตา มันก็แทรกอย่างนั้นแทรกอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นี้เราเคยเตือนแล้ว ก็มีเท่านั้นเอง เอ้า แทรกก็แทรกไป ตรงไหนที่เข้าใจ-เข้าใจ ตรงไหนที่เป็นมหาโจรก็ให้รู้ว่า เป็นมหาโจรเสีย มันแทรกนี้คือมหาโจร ก็ให้ว่าอย่างนั้นซิ

ผู้พิจารณาที่พิจารณาอยู่นั้นแหละ คนที่ทำ โจรมันก็คน คนที่ไม่ใช่โจรก็คน มันตามดูกันอยู่นั้นแหละ เขาดูอยู่เรื่องเหล่านี้จะไม่ใช่เขาไม่ดู เราทราบมาตลอด ก็รูว้านั้นเป็นโจรนี้เป็นเจ้าของสมบัติ มันพอฉวยได้อะไรมันก็ฉวยไปๆ ครั้นฉวยไปฉวยมาเดี่ยวจับตัวได้ก็เอาเข้าใส่คุกได้ ก็อย่างนั้นเอง จับตัวได้จังๆ แล้วมันจะไปไหน นั่น เหตุผลกฎเกณฑ์มีอยู่ กฎหมายบ้านเมืองมีอยู่ มันก็ไปตามกฎนั้นแหละถ้าจับตัวได้แล้ว จับไม่ได้มันก็ขโมยเรื่อยๆ ไป ระวังมันขโมยตัดเอาพวงห้าไปนะ เชื้อชานักมันตัดเอาพวงห้าไป ตรงนั้นตายนะ ให้ระวังให้ตีพวงห้า เอาอย่างนั้น แทรกเข้าไปอย่างนั้นซิ เชื้อซ่าๆ พวงห้าเจ้าของถูกเขาตัดออกไปเรียบนะ

ก็บอกแล้วเรื่องร้ายมันตามเรื่องดีมา มันตามทำลายๆ พวกนี้ไม่มีงานทำ ไม่ได้ทำ ความช่วยเหลือไม่ได้ คนชั่วไม่ทำความช่วยเหลือไม่ได้ ต้องแเง่แเง่หนึ่งๆ อยู่อย่างนั้นแหละ นักเลงโต แต่คนดีก็ไปทำช้อย่างนั้นไม่ได้ ทำแต่ของดีเรื่อยไป ทางเดินคนละทาง มีเท่า

นั่นเอง ใครจะเดินทางไหนให้เลือกเอา เรื่องเหล่านี้มีมาตั้งแต่ไหนแต่ไรนะ ไม่ใช่เพิ่งมีมา ปัจจุบันนี้ ความชั่วความดี คนชั่วคนดี มีมาด้วยกัน เป็นขั้วคิกกันมาเรื่อยๆ อย่างนี้ให้เข้าใจ

ตั้งแต่เราจะภาวนามารในหัวใจยังเกิดจะว่าไป ว่าจะอะไรคนอื่น มารในหัวใจเราเกิด มากยิ่งกว่ามารภายนอก พอจะหันเข้าสู่ทางด้านภาวนา อุปสรรคมาแล้วๆ กิดขวางทางนั้น กิดขวางทางนี้ให้ล้มเหลวไปแล้ว นั้น มันมีอยู่กับหัวใจทุกคนดูเอาเหล่านี้ ไปดูตั้งแต่ ภายนอกไม่ได้คติ ให้ดูตัวเอง ถ้ารู้กลมาของตัวองภายนอกทั้งหมด นั้น กลมาของ ตัวเองไม่รู้มันก็ไม่รู้ภายนอก ถ้ารู้กลของตัวองเรียบวธ ปิดตลอดไม่มีอะไรเหลือ กลไหน มารูหมด มันรู้ที่ตรงนี้ะ หลงก็หลงอยู่ที่ตรงนี้ ดิตเราแล้วก็ดิตเขา ไม่ดิตเราแล้วไม่ดิตเขา ไม่ดิตใคร นั้น มันดิตเราเสียก่อนนั้นแหละ

เราอยากให้นักภาวนาเราเน้นหนักทางด้านภาวนาให้มาก ท่านทั้งหลายจะเห็นความ แปลกประหลาดในใจนี้อย่างไม่คาดไม่ฝัน รู้เห็นกันอย่างไม่เคยคิดเคยคาดเลย มันรู้ของ มันๆ เห็นของมันไปเรื่อยๆ นี้เวลาธรรมะเปิดออกๆ กิเลสจางไปๆ มันตามต้อนกัน เป็น อย่างนั้นละ เวลากิเลสหนาอะไรก็มืดมิดปิดตาไปหมด ก้าวไม่ออกนะ เวลากิเลสหนาเป็น อย่างนั้น เวลาเราบุกเบิกไม่หยุดไม่ถอยแล้วก็มีวันหนึ่งจนได้ จะเปิดกันออกได้ให้เห็นเงื่อน ของกันและกัน แล้วก็แก้ไขกันไปเรื่อยๆ ต่อไปก็มีทางแก้ไขเรื่อยๆ ให้พากันพิจารณา อย่างนั้น

เรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แก่นของศาสนาอยู่กับภาวนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ด้วยภาวนา สาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยภาวนา สรรณะของเราเกิดจากภาวนาทั้งนั้น ไม่ได้เกิด จากอื่น อย่าลืมหันนี้ ถ้าได้เห็นของเรานี้แล้ว พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ จะมาอยู่นี้ หมดเลย นี้เราก็เคยพูดแล้ว เคยคิดเคยคาดเมื่อไรตั้งแต่ก่อน ไม่เคยคิด เวลามันเป็นขั้นนี้ ยอมรับนะ เวลามันผางขึ้นมาี้ เหนอ นั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ เห็นไหมมัน ข้ำ มันแน่ขนาดนั้นนะ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ คือหายสงสัยทุกอย่าง เรื่องตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้ากับธรรมชาตินี้เข้ากันได้สนิทเลย นี้อันหนึ่ง

อันหนึ่งก็ ทือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เราเคยคิดเมื่อไรแต่ก่อน พุทโธ ธัมโม สังโฆ ดิตแนบถึงขณะนั้นไม่เคยปล่อยเลย พุทโธ ธัมโม สังโฆ ละเอียดยตามจิตไปตลอดไม่เคยปล่อยวาง และไม่เคยคิดว่าจะเปลี่ยนแปลงให้ เห็นประจักษ์อย่างนี้ ครั้นเวลาถึงกาลที่ควรรู้ควรเห็นแล้วผางขึ้นมา ทือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อย่างนี้ละหรือๆ นั้นสงสัยที่ไหน แม่นยำแล้วนั้น แล้วจากนั้น ทือ พุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร มันเป็นแล้วนั้น นี้ละมันไม่คาดไม่ฝันมันเป็นขึ้น ในใจไม่ต้องถามใครเลย มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร คือมันเป็นแล้วนั้น ถึงได้เอา

ออกมาพูด พุทโธ ธัมโม สังโฆ เข้ามาอยู่จุดเดียวกันหมดเลย ไหลเข้ามาจุดนี้หมด พวกกันจำเอานะ

เรื่องภาวาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร สำคัญมากทีเดียวเรื่องภาวา ความรู้เรื่องภาวานี้พิสดารมาก ดังที่เราเคยพูดให้ฟังแล้ว เรียนหนังสือก็เรียนจนกระทั่งได้เป็นมหาพิงชชะ เรียนไป ๆ สงสัยไป ๆ ไม่มีอะไรแน่นอนพอจับได้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เลย มันก็เป็นของมัน แต่เวลาเราออกมาปฏิบัตินี่ซึบจับติด ๆ อ้อ ๆ เรื่อยไป นั่น นี่ละความแน่นอนอยู่กับภาคปฏิบัติ ผลเกิดขึ้นจากการปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ๆ มันรู้ชัดเจนน ๆ ไปอย่างนั้น เราเรียนเราจำเฉย ๆ เรียนนิพพานก็ไปตั้งเวทิตักกับนิพพาน หือ นิพพานมีจริง ๆ เหรอ นั่นเห็นไหมละ เรียนถึงนิพพานยังไปตั้งเวทิตักกับนิพพานอีก พอมันจำเข้าตรงนี้แล้วนิพพานที่ไหนเท่านั้นพอ พวกกันจำเอานะ เอาละเท่านั้นละวันนี้ไม่พูดมาก วันไหนก็พูดทุกวัน ๆ วันนี้มีน้อยบ้าง

วันนี้พูดเรื่องภาวาก็พูดย่อ ๆ เอาเลย ทุกอย่างย่อ ๆ เอาเลย เหนื่อย มันเหนื่อยนะ ไม่อยากพูดอะไรมากนัก เมื่อวานก็ดูคน นี่ละพอว่าจะออกมาไม่ได้นะ พอออกมามันรุ่มเลย เราก็จำเป็นที่จะได้ออก แนะ มันมีเครื่องบีบบังคับให้ออก ออกดูนั่นดูนี่ที่จำเป็น มันเกี่ยวกับเราคนเดียวต้องไปดู ครั้นออกไป ใครอยู่ที่ไหน นุ่นปากทุ่งนาก็โดดเข้ามารุมกัน ดูเอาซิเมื่อวาน ออกมาที่ไรได้ดูทุกที มันรุ่มเอาจริง ๆ นะ ไม่มีเวล่ำเวลา เพราะฉะนั้นเวลาฉันจ้งหันแล้วเราหลบหนีของเราไปอยู่ในรถ ไม่มีอะไรละนั่น นั่นละความสุขของเรา พอเข้าไปรถนอนบึบเท่านั้น รถจะไปไหนช่างมัน ระวังชั้นธของเรา ระหว่างชั้นธกับจิตอยู่ด้วยกัน ระวังกันในเวลา นั้น เเสบไปเลย รถไปถึงไหนหายเเสบไม่สนใจ นี่เป็นความสุขของเรา

ถ้าอยู่ที่นี่เหมือนติดคุกติดตะรางนะ อู๊ย ทุกข์ยากลำบากมาก คนนับถือก็ยอมรับนับถือ แต่เราผู้รับความนับถือของคนชิมันจะตาย เขาไม่รู้เรา นี่ละหนักอย่างนี้นะ เวลาจะออกไปดูนั่นดูนี่ คำ ๆ จึงค่อยออกไป ไปดู ได้อะไรมาก็สั่ง ๆ ๆ ถ้าออกไปกลางวันไม่ได้นะ มันยั่วเยี้ย ๆ เมื่อวานนี้ก็ไล่ผู้หญิงคนหนึ่งกับฝรั่งตัวมันนั่นแหละ เราไปดูกุฏิเขา เขาแอมถึงไหนแล้ว พอออกไป เวลาเราไปนี่เห็นเขากำลังออกมา เขาเห็นเราเขาจะปุบปับมาหาเรา เราปุบเข้าช่องนั้นเลย เข้าช่องไปหากุฏินั้นนะ หลบเข้าช่องปุบเขาก็ผ่านไป ที่นี้พอไปดูนั่นเสร็จ นึกว่าเขาไปถึงไหนแล้วเขาออกไปแล้ว

เขารอจังหวะเราอยู่นั่น เป็นอย่างนั้นนะ รอก็รอทางนี้ก็มีเหมือนกัน หมัดที่จะต่อยคน เข้าใจไหม เราไปดูเขาตีถึงไหนแล้ว ตีฝ่าถึงไหน ๆ ดู จากนั้นเราก็อ้อมมาทางนั้น อ้าวทางนั้นเขาจ้ออยู่นั่นแล้ว จ้ออยู่นั่น เห็นเรารูมใส่เรา ฝ่าเมียฝรั่งกับคนไทยคนหนึ่ง รุมมาใส่เรา รุมมาอะไรตะกั๊นเห็นออกไปนั่นแล้วทำไมไม่ออก ไปออกไป สถานที่นี้ไม่ใช่สถานที่เที่ยวเล่นนะ ไปเดี๋ยวนี้ ไล่ทั้งผ้าทั้งเมียเลย เดี่ยวนี้มันตกปากแม่น้ำโขงก็ไมรู้นะ ไล่ตั้งแต่เย็นวานนี้ คงไปไม่หยุดละทั้งผ้าทั้งเมีย ตกที่ไหนก็ไม่รู้ แนะบทเวลาจะตกลงมันเป็นของมัน

เองปืบเลย ไล่ไปเลย ที่นี้พวกนี้ก็ชั่วเหี้ย ที่นี้กลัวละนะกลัว แตกฮือไปข้างๆ เราก็มานี้สบาย
ปราบสองคนนั้นอยู่พวกนี้ไม่ต้องปราบ หลีกกันไปเอง เราก้ไปของเราเข้ากุฎิ อย่างนั้นนะ
อู๋ยมันลำบากจริงๆ เอาให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz